31973L0239

16.8.1973 JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE L 228/3

PRIMA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă

(73/239/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere programul general pentru eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire [1], în special titlul IV C,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social [3],

întrucât, în temeiul Programului general menționat anterior, ridicarea restricțiilor la constituirea de agenții și sucursale depinde, în ceea ce privește întreprinderile de asigurare directă, de coordonarea condițiilor de inițiere și exercitare a acestei activități; întrucât această coordonare trebuie realizată în primul rând în domeniul asigurării generale directe;

întrucât, pentru a asigura inițierea și exercitarea activităților de asigurare, este necesară eliminarea anumitor divergențe existente între legislațiile interne în domeniul controlului; întrucât, pentru realizarea acestui obiectiv, asigurând totodată și o protecție adecvată a asiguraților și a terților în toate statele membre, este indicată coordonarea, în special, a dispozițiilor privind garanțiile financiare solicitate întreprinderilor de asigurare;

întrucât este necesară o clasificare a riscurilor pe clase de asigurare pentru determinarea, în special, a activităților care fac obiectul autorizației obligatorii și a valorii fondului de garantare minim fixat în funcție de clasa de asigurare în cauză;

întrucât este indicată excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive, a anumitor asociațiile mutuale care, în temeiul statutului lor juridic, îndeplinesc condițiile necesare privind securitatea și garanțiile financiare; întrucât este indicată în continuare excluderea anumitor organisme din mai multe state membre, a căror activitate acoperă numai un sector foarte restrâns și este limitată prin lege la un anumit teritoriu sau la anumite persoane;

întrucât diversele legislații conțin norme diferite privind cumulul asigurării de sănătate, asigurării creditului și garanțiilor, precum și al asigurării de protecție juridică, diferite atât între ele, cât și față de alte clase de asigurare; întrucât persistența acestei divergențe, după eliminarea restricțiilor la dreptul de constituire în alte clase de asigurare decât asigurarea de viață, ar însemna menținerea unor bariere la constituire; întrucât trebuie prevăzută o soluție la această problemă printr-o coordonare ulterioară care urmează să se realizeze într-un termen relativ scurt;

întrucât în fiecare stat membru este necesară extinderea controlului la toate clasele de asigurare cărora li se aplică prezenta directivă; întrucât acest control nu este posibil decât în cazul în care aceste activități se supun unei autorizații administrative; întrucât este necesară, prin urmare, definirea condițiilor de acordare sau de retragere a unei astfel de autorizații; întrucât este necesară reglementarea unui drept la cale de atac în instanță împotriva deciziilor de refuz sau retragere a autorizației;

întrucât este indicat ca clasele de asigurare cunoscute drept clase de transport, menționate la numerele 4, 5, 6, 7 și 12 la punctul A din anexă și clasele de asigurare a creditului, menționate la numerele 14 și 15 la punctul A din anexă, să fie supuse unui regim de reglementare mai flexibil, în funcție de fluctuațiile constante ale tranzacțiilor de mărfuri și de credit;

întrucât identificarea unei metode comune de calculare a rezervelor tehnice constituie, în prezent, obiectul unor studii pe plan comunitar; întrucât, prin urmare, este indicat ca realizarea coordonării din acest domeniu, precum și problemele referitoare la stabilirea categoriilor de investiții și la evaluarea activelor să fie rezervate pentru directive ulterioare;

---

[1] JO 2, 15.1.1962, p. 36/62.
[2] JO C 27, 28.3.1968, p. 15.
[3] JO 158, 18.7.1967, p. 1.

întrucât este necesar ca întreprinderile de asigurare să dispună, în afara rezervelor tehnice suficiente pentru a face față angajamentelor contractate, de o rezervă suplimentară, numită marjă de solvabilitate și reprezentată de patrimoniul liber, pentru a face față fluctuațiilor activității; întrucât, pentru a asigura că obligațiile impuse în acest sens sunt stabilite în funcție de criterii obiective, plasând la egalitate, în ceea ce privește concurența, întreprinderile egale ca importanță, este indicat să se prevadă ca această marjă să fie în raport cu volumul global al afacerilor întreprinderii și să fie determinată în funcție de doi indici de securitate, unul bazat pe prime, celălalt pe cererile de despăgubire;

întrucât este indicată solicitarea unui fond de garantare minim, în funcție de gravitatea riscului din clasele de asigurare practicate, pentru a se asigura că întreprinderile dispun încă din momentul constituirii lor de mijloacele adecvate și pentru a garanta că, în cursul activității ulterioare, marja de solvabilitate nu poate scădea, în nici un caz, sub un minim de securitate;

întrucât este necesară reglementarea cazului în care situația financiară a întreprinderii evoluează astfel încât i-ar fi dificil să-și respecte angajamentele;

întrucât normele coordonate privind exercitarea activităților de asigurare directă în interiorul Comunității trebuie să se aplice, în principiu, tuturor întreprinderilor care intră pe piață și, prin urmare, tuturor agențiilor și sucursalelor întreprinderilor al căror sediu social este situat în afara Comunității; întrucât este indicat, cu toate acestea, să se prevadă, referitor la modalitățile de control, dispoziții specifice privind aceste agenții și sucursale, având în vedere că patrimoniul întreprinderilor de care depind se află în afara Comunității;

întrucât este necesar, cu toate acestea, să se permită flexibilizarea acestor condiții speciale, cu condiția respectării principiului ca agențiile și sucursalele acestor întreprinderi să nu beneficieze de un tratament preferențial, în comparație cu întreprinderile din cadrul Comunității;

întrucât se impun anumite dispoziții tranzitorii, în special pentru a permite întreprinderilor mici și mijlocii existente să se adapteze cerințelor care trebuie adoptate de către statele membre, în vederea aplicării prezentei directive, sub rezerva aplicării articolului 53 din tratat;

întrucât este important să se garanteze aplicarea uniformă a normelor coordonate și să se prevadă, în acest scop, o colaborare strânsă între Comisie și statele membre în acest domeniu,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Titlul I – Dispoziții generale

Articolul 1

Prezenta directivă privește inițierea și exercitarea activității independente de asigurare directă practicate de întreprinderile de asigurare care sunt stabilite sau care doresc să se stabilească într-un stat membru, în clasele de asigurare definite în anexa prezentei directive.

Articolul 2

Prezenta directivă nu se aplică:

1. următoarelor tipuri de asigurări:

   (a) asigurarea de viață, și anume domeniul de asigurare care include în special asigurarea de supraviețuire, asigurarea de deces, asigurarea mixtă, asigurarea de viață cu restituirea primelor, tontine, asigurarea de căsătorie, asigurarea de naștere;

   (b) asigurarea de rentă;

   (c) asigurările suplimentare practicate de întreprinderile de asigurare de viață și anume asigurările împotriva vătămărilor corporale, inclusiv a incapacității de muncă, asigurarea de deces în caz de accident și de boală, asigurarea de invaliditate în caz de accident și de boală, în cazul în care aceste asigurări sunt subscrise suplimentar în asigurarea de viață;

   (d) asigurările cuprinse într-un regim legal de securitate socială;

   (e) asigurarea practicată în Irlanda și în Regatul Unit, denumită „asigurare permanentă de sănătate care nu poate fi reziliată”.

2. următoarelor operațiuni:

   (a) operațiunile de capitalizare, astfel cum sunt definite în legislația fiecărui stat membru;

   (b) operațiunile organismelor de prevedere și ajutor reciproc, ale căror beneficii variază în funcție de resursele disponibile și pentru care contribuția membrilor se stabilește forfetar;

   (c) operațiunile efectuate de o organizație care nu are personalitate juridică și care au ca obiect garantarea reciprocă a membrilor săi, fără plată de prime și fără constituire de rezerve tehnice;

(d) până la coordonarea ulterioară, care se va realiza în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive, operațiunile de asigurări de credite la export în numele sau cu sprijinul statului.

Articolul 3

(1) Prezenta directivă nu se aplică asociațiilor mutuale în măsura în care acestea îndeplinesc următoarele condiții:

— statutul prevede posibilitatea de a proceda la constituirea contribuțiilor suplimentare sau la reducerea prestațiilor lor;

— activitatea acestora nu reglementează riscurile de răspundere civilă – cu excepția celor care constituie o garanție auxiliară în sensul punctului C din anexă – nici riscurile de credit și de garanție;

— valoarea anuală a cotizațiilor percepute pentru activitățile reglementate de prezenta directivă nu este mai mare de un milion de unități de cont

și

— cel puțin jumătate din cotizațiile percepute în baza activităților reglementate de prezenta directivă provine de la persoanele care sunt înscrise într-o asociație mutuală.

(2) Prezenta directivă nu vizează, cu atât mai mult, asociațiile mutuale care au încheiat cu o întreprindere de aceeași natură o convenție care implică reasigurarea integrală a contractelor de asigurare la care au subscris sau substituirea întreprinderii cesionare cu întreprinderea cedentă pentru executarea angajamentelor rezultate din contractele menționate anterior.

În acest caz, întreprinderea cesionară se conformează directivei.

Articolul 4

Directiva nu se aplică următoarelor organisme, cu excepția cazului modificării statutului acestora privind competența:

(a) *în Germania*

— următoarele organisme de drept public care se bucură de monopol (Monopolanstalten):

1. Badische Gebaudeversicherungsanstalt, Karlsruhe
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich
13. Feuersozietät Berlin, Berlin
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Cu toate acestea, competența teritorială nu se consideră modificată în cazul unei fuziuni a acestor organisme, având ca efect menținerea în profitul noului organism a competenței teritoriale a organismelor fuzionate; tot astfel, competența privind clasele de asigurare exercitate nu se consideră modificată dacă unul dintre aceste organisme reia, pentru același teritoriu, una sau mai multe clase de asigurare ale unuia dintre organismele menționate;

— următoarele organisme semipublice:

1. *Postbeamtenkrankenkasse*
2. *Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten*;

(b) *în Franța*

— următoarele organisme:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes
2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or
3. Caisse départementale des incendiés de la Marne
4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse

5. Caisse départementale des incendiés de la Somme

6. Caisse départementale grêle du Gers

7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

(c) *în Irlanda*

Voluntary Health Insurance Board;

(d) *în Italia*

la Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

(e) *în Regatul Unit*

The Crown Agents.

Articolul 5

În înțelesul prezentei directive:

(a) „unitate de cont" înseamnă unitatea care este definită la articolul 4 din statutul Băncii Europene de Investiții;

(b) „congruență" înseamnă reprezentarea angajamentelor exigibile într-o anumită monedă, prin active formulate sau realizabile în aceeași monedă;

(c) „localizare a activelor" înseamnă prezența activelor, mobile sau imobile, dintr-un stat membru, fără ca activele mobile să facă obiectul unui depozit și fără ca activele imobile să facă obiectul unor măsuri restrictive, precum înscrierea de ipotecă. Activele reprezentate prin creanțe împotriva unor debitori se consideră situate în statul membru în care sunt realizabile.

Titlul II – Reguli aplicabile întreprinderilor care au sediul social în interiorul Comunității

Secțiunea A: Condiții de acces

Articolul 6

(1) Fiecare stat membru se asigură ca inițierea activității de asigurare directă pe teritoriul său să fie supusă unei autorizații administrative.

(2) Această autorizație trebuie să fie solicitată autorității competente din statul membru interesat de către:

(a) orice întreprindere care își stabilește sediul social pe teritoriul acestui stat;

(b) orice întreprindere al cărei sediu social se află într-un alt stat membru și care deschide o sucursală sau o agenție pe teritoriul statului membru în cauză;

(c) orice întreprindere care, după ce a primit autorizația menționată la literele (a) sau (b), își extinde, pe teritoriul acestui stat, activitatea și în alte clase de asigurare;

(d) orice întreprindere care, după ce a obținut autorizația pentru o parte din teritoriul național, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1), își extinde activitatea în afara acestei părți.

(3) Statele membre nu condiționează eliberarea autorizației de o depunere sau de o garanție.

Articolul 7

(1) Autorizația este valabilă pentru întregul teritoriu național, cu excepția cazului în care solicitantul solicită autorizație pentru exercitarea activității doar pentru o parte a teritoriului național și în măsura în care legislația internă permite acest lucru.

(2) Autorizația se acordă pe clasă de asigurare. Aceasta reglementează o întreagă clasă de asigurări, cu excepția cazului în care solicitantul dorește să garanteze numai o parte din riscurile caracteristice clasei respective, astfel cum sunt menționate acestea la punctul A din anexă.

Cu toate acestea:

(a) fiecare stat membru are posibilitatea de a acorda autorizația pentru grupele de clase de asigurare menționate la punctul B din anexă, cu condiția să menționeze în autorizație denumirea corespunzătoare prevăzută;

(b) autorizația acordată pentru o clasă de asigurare sau pentru o grupă de clase este valabilă, de asemenea, pentru garantarea riscurilor auxiliare cuprinse într-o altă clasă de asigurare, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul C din anexă;

(c) până la coordonarea ulterioară, care se va realiza în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive, Republica Federală Germania poate menține dispoziția de interzicere a cumulării, pe teritoriul său, a asigurării de sănătate, a asigurării creditului și garanțiilor sau a asigurării de protecție juridică, fie între ele, fie cu alte clase de asigurări.

Articolul 8

(1) Fiecare stat membru solicită pentru întreprinderile care se înființează pe teritoriul său și cer autorizație:

(a) să adopte una dintre următoarele forme:

— în ceea ce privește Regatul Belgiei:

„société anonyme/ naamloze vennootschap", „ société en commandite par actions/ vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen", „ association d'assurance mutuelle/ onderlinge verzekeringsmaatschappij", „ société coopérative/ cooperative vennootschap";

— în ceea ce privește Regatul Danemarcei:

„Aktieselskaber" (întreprinderi pe acțiuni), „gensidige selskaber" (asociații mutuale);

— în ceea ce privește Republica Federală Germania:

„Aktiengesellschaft", „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen";

— în ceea ce privește Republica Franceză:

„société anonyme", „société à forme mutuelle", „mutuelle", „union de mutuelles";

— în ceea ce privește Republica Irlanda:

„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited";

— în ceea ce privește Republica Italiană:

„società per azioni", „società cooperativa", „mutua di assicurazione";

— în ceea ce privește Marele Ducat al Luxemburgului:

„société anonyme", „société en commandite par actions", „association d'assurances mutuelles", „société coopérative";

— în ceea ce privește Regatul Țărilor de Jos:

„naamloze vennootschap", „onderlinge waarborgmaatschappij", „coöperatieve vereniging";

— în ceea ce privește Regatul Unit:

„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", „societies registrered under the Industrial and Provident Societies Acts", „societies registered under the Friendly Societies Act", asociația subscriitorilor numită Lloyd's;

În plus, statele membre pot crea, după caz, întreprinderi care să adopte orice formă cunoscută de drept public, cu condiția ca aceste organisme să aibă drept obiect operațiuni de asigurare în condiții echivalente celor caracteristice întreprinderilor de drept privat;

(b) să limiteze obiectul lor social la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, cu excluderea oricărei alte activități comerciale;

(c) să prezinte un program de activități în conformitate cu dispozițiile articolului 9;

(d) să posede fondul de garantare minim prevăzut la articolul 17 alineatul (2).

(2) Întreprinderii care solicită autorizația pentru extinderea activităților sale și în alte clase de asigurare sau, în cazul menționat la articolul 6 alineatul (2) litera (d), într-o altă parte a teritoriului, i se cere să prezinte un program de activități în conformitate cu dispozițiile articolului 9 privind aceste alte clase de asigurări sau această altă parte a teritoriului.

În plus, întreprinderea în cauză trebuie să facă dovada că dispune de marja de solvabilitate prevăzută la articolul 16 și, în cazul în care pentru aceste alte clase de asigurare dispozițiile articolului 17 alineatul (2) impun un fond de garantare minim mai mare decât înainte, să facă dovada că posedă acest minimum.

(3) Aceste măsuri de coordonare nu împiedică statele membre să aplice dispoziții care prevăd necesitatea unei calificări tehnice a administratorilor, precum și să solicite aprobarea statutelor, a condițiilor generale și speciale a polițelor de asigurare, a tarifelor și a oricărui alt document necesar exercitării în condiții normale a controlului.

(4) Dispozițiile menționate mai sus nu pot prevedea ca solicitarea autorizației să fie examinată în funcție de cerințele economice ale pieței.

Articolul 9

Programul de activități menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (c) trebuie să conțină indicații sau justificări privind:

(a) natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le garanteze; condițiile generale și speciale ale polițelor de asigurare pe care își propune să le utilizeze;

(b) tarifele pe care întreprinderea intenționează să le aplice pentru fiecare categorie de operații;

(c) principiile directoare privind reasigurarea;

(d) elementele constitutive ale fondului de garantare minim;

(e) previziunile costurilor de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție; mijloacele financiare destinate să acopere aceste costuri

și, în plus, pentru primele trei exerciții financiare:

(f) previziunile referitoare la costurile de gestionare, altele decât costurile de instalare, în special costurile generale curente și comisioanele;

(g) previziunile referitoare la prime sau cotizații și la cereri de despăgubire;

(h) o previziune privind trezoreria;

(i) previziunile referitoare la mijloacele financiare destinate să acopere angajamentele contractate și marja de solvabilitate.

Cu toate acestea, nu sunt solicitate indicațiile menționate mai sus la literele (a) și (b) în ceea ce privește riscurile clasificate la numerele 4, 5, 6, 7 și 12 de la punctul A din anexă, după cum nici indicațiile menționate mai sus la litera (b) în ceea ce privește riscurile clasificate la numerele 14 și 15 de la punctul A din anexă. Indicațiile menționate mai sus la literele (a) și (b) nu este necesar să fie solicitate în ceea ce privește riscurile clasificate la numărul 11 al aceluiași punct.

Articolul 10

(1) Fiecare stat membru solicită ca întreprinderea cu sediul social pe teritoriul altui stat membru, care solicită autorizația pentru deschiderea unei agenții sau sucursale:

(a) să comunice statutele și lista administratorilor săi;

(b) să dețină un certificat emis de către autoritățile competente ale statului în care se află sediul social, care să ateste clasele de asigurare în care întreprinderea în cauză este autorizată să activeze și faptul că întreprinderea dispune de fondul de garantare minim sau, dacă acesta este mai ridicat, de marja minimă de solvabilitate calculată în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) și să indice riscurile pe care le garantează efectiv, precum și mijloacele financiare menționate la articolul 11 alineatul (1) litera (e);

(c) să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 11;

(d) să desemneze un mandatar general cu domiciliul și reședința în țara gazdă și cu suficiente competențe pentru a angaja întreprinderea în fața terților și pentru a o reprezenta în fața autorităților și instanțelor din țara gazdă; în cazul în care mandatarul este o persoană juridică, aceasta trebuie să aibă sediul social în țara gazdă și să desemneze, la rândul său, pentru a o reprezenta, o persoană fizică îndeplinind condițiile menționate mai sus. Mandatarul desemnat nu poate fi contestat de statul membru decât pentru motive privind buna reputație sau calificarea sa tehnică, în condițiile aplicabile administratorilor întreprinderilor cu sediul social pe teritoriul statului în cauză.

În ceea ce privește Lloyd's, în cazul oricărui litigiu în țara gazdă, care decurge din angajamente subscrise, persoanele asigurate nu pot să fie tratate în condiții mai puțin favorabile decât în cazul unui litigiu împotriva unei activități de tip mai convențional. Mandatarul general trebuie, prin urmare, să se bucure de competențe suficiente, care să permită declanșarea procedurilor judiciare împotriva sa și trebuie, în această calitate, să angajeze pe cei în cauză care sunt asigurați la Lloyd's.

(2) Fiecare stat membru solicită, pentru extinderea activităților agenției sau sucursalei, fie în alte clase de asigurare, fie în alte părți ale teritoriului național în cazul prevăzut la articolul 6 alineatul (2) litera (d), ca solicitantul autorizației să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 11 și să îndeplinească condițiile definite în alineatul (1) litera (b).

(3) Aceste măsuri de coordonare nu împiedică statele membre să pună în aplicare dispoziții care stipulează pentru toate întreprinderile de asigurare necesitatea unei aprobări a condițiilor generale și speciale a polițelor de asigurare, a tarifelor și a tuturor documentelor necesare exercitării normale a controlului.

(4) Dispozițiile menționate mai sus nu pot prevedea ca solicitarea de autorizație să fie examinată în funcție de cerințele economice ale pieței.

Articolul 11

(1) Programul de activități al agenției sau sucursalei menționat la articolul 10 alineatul (1) litera (c) trebuie să conțină indicații sau justificări privind:

(a) natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le garanteze în țara gazdă; condițiile generale și speciale ale polițelor de asigurare pe care își propune să le folosească;

(b) tarifele pe care întreprinderea intenționează să le aplice pentru fiecare categorie de operațiune;

(c) principiile directoare în domeniul reasigurării;

(d) starea marjei de solvabilitate a întreprinderii, menționată la articolele 16 și 17;

(e) previziunile de cheltuieli de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție; mijloacele financiare destinate să facă față acestora

și, în plus, pentru primele trei exerciții financiare:

(f) previziunile referitoare la costurile de gestionare;

(g) previziunile referitoare la prime sau la cotizații și la cereri de despăgubire, având în vedere noile activități;

(h) o previziune privind trezoreria agenției sau sucursalei.

Cu toate acestea, nu sunt solicitate indicațiile menționate mai sus la literele (a) și (b) în ceea ce privește riscurile clasificate la numerele 4, 5, 6, 7 și 12 de la punctul A din anexă, după cum nici indicațiile menționate mai sus la litera (b) în ceea ce privește riscurile clasificate la numerele 14 și 15 de la punctul A din anexă. Indicațiile menționate mai sus la literele (a) și (b) nu este necesar să fie solicitate în ceea ce privește riscurile clasificate la numărul 11 al aceluiași punct.

(2) Programul este însoțit de bilanțul și de contul de profit și de pierderi al întreprinderii, pentru fiecare dintre ultimele trei exerciții financiare. Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere are mai puțin de trei exerciții financiare, va trebui să furnizeze documentele numai pentru exercițiile financiare încheiate.

În ceea ce privește Lloyd's, comunicarea bilanțului și a conturilor de profit și de pierderi se substituie prin obligația de a prezenta conturile globale anuale privind operațiile de asigurare, însoțite de atestarea că certificatele de auditor s-au eliberat pentru fiecare asigurător, dovedind că responsabilitățile conferite prin aceste operațiuni sunt reglementate integral de activ. Aceste documente trebuie să permită autorităților de control să își formeze o părere despre starea de solvabilitate a asociației.

(3) Acest program de activități, însoțit de observațiile autorităților abilitate să acorde autorizații, este transmis autorităților competente din statul unde se află sediul social. Aceste din urmă autorități își fac cunoscut avizul primelor, în termen de trei luni de la primirea documentelor; în cazul absenței unui răspuns, la expirarea acestui termen, avizul autorităților consultate este considerat favorabil.

Articolul 12

Orice decizie de refuz trebuie să fie motivată și comunicată întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru va reglementa dreptul la o cale de atac în fața instanței împotriva oricărei decizii de refuz.

O asemenea reglementare este prevăzută cu privire la cazurile în care autoritățile competente nu s-au pronunțat asupra solicitării de autorizație, la expirarea termenului de șase luni de la data primirii.

Secțiunea B: Condiții de exercitare a activității

Articolul 13

Statele membre verifică, în strânsă cooperare, situația financiară a întreprinderilor autorizate.

Articolul 14

Autoritatea de control a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul social al întreprinderii trebuie să verifice starea de solvabilitate a acesteia, cu privire la ansamblul activităților sale. Autoritățile de control ale celorlalte state membre sunt obligate să îi furnizeze toate informațiile necesare pentru a-i permite efectuarea verificării.

Articolul 15

(1) Fiecare stat membru pe teritoriul căruia o întreprindere își desfășoară activitatea impune acesteia constituirea unor rezerve tehnice suficiente.

Valoarea acestor rezerve se stabilește în conformitate cu normele stabilite de către statul membru sau, în lipsa unor astfel de norme, cu practicile stabilite în acest stat.

(2) Rezervele tehnice trebuie să fie acoperite prin active echivalente, congruente și localizate în fiecare țară de exploatare. Cu toate acestea, statele membre pot admite anumite flexibilități privind normele de congruență și localizare a activelor.

Având în vedere situația sa specifică, Marele Ducat al Luxemburgului își poate menține, până la coordonarea legislațiilor privind lichidarea întreprinderilor, sistemul de garanții privind rezervele tehnice existente în momentul intrării în vigoare a prezentei directive.

Reglementările țării de exploatare stabilesc natura activelor și, după caz, limitele în care acestea pot fi admise în cadrul reprezentării rezervelor tehnice, precum și normele de evaluare a acestor active.

(3) În cazul în care un stat membru admite reprezentarea rezervelor tehnice prin creanțe asupra reasigurătorilor, acesta stabilește procentul astfel admis. În acest caz, acesta nu poate solicita, prin derogare de la prevederile alineatului (2), localizarea acestor creanțe.

(4) Autoritatea de control a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul social al unei întreprinderi supraveghează ca bilanțul acesteia să prezinte, pentru rezervele tehnice, activele echivalente cu angajamentele contractate, în toate țările în care își exercită activitatea.

Articolul 16

(1) Fiecare stat membru impune fiecărei întreprinderi care își are sediul social pe teritoriul său constituirea unei marje de solvabilitate suficiente privind ansamblul activităților sale.

Marja de solvabilitate corespunde patrimoniului întreprinderii, liber de orice angajament previzibil, cu deducerea elementelor necorporale. Aceasta cuprinde, în special:

— capitalul social vărsat sau, dacă este vorba despre asociații mutuale, fondul inițial efectiv;

— jumătate din partea nevărsată a capitalului social sau a fondului inițial, din momentul în care partea nevărsată atinge 25 % din acest capital sau fond;

— rezervele (legale și libere) care nu corespund angajamentelor contractuale;

— reportul beneficiilor;

— constituirea contribuțiilor suplimentare pe care asociațiile mutuale și asociațiile de tip mutual, cu cotizații variabile, le pot solicita asociaților lor în baza exercițiului financiar, până la jumătate din diferența dintre cotizațiile maxime și cotizațiile efectiv solicitate, până la o limită maximă de 50 % din marjă;

— la cererea justificată a întreprinderii și în cazul acordului autorităților de control ale statelor membre interesate în care aceasta își exercită activitatea, plusvalorile rezultate din subestimarea activului și supraestimarea pasivului, în măsura în care aceste plusvalori nu au caracter excepțional.

Supraestimarea rezervelor tehnice se apreciază în raport cu valoarea lor calculată de întreprindere, în conformitate cu reglementările de drept intern; cu toate acestea, până la coordonarea ulterioară a rezervelor tehnice, o valoare egală cu 75 % din diferența între valoarea rezervei pentru riscurile în curs, calculată forfetar de întreprindere, prin aplicarea unui procentaj minim, în raport cu primele și valoarea care trebuie obținută calculând rezerva fiecărui contract, când legislația internă permite opțiunea între cele două metode, poate fi luată în calcul, în cadrul marjei de solvabilitate, până la 20 %.

(2) Marja de solvabilitate se determină prin raportare fie la valoarea anuală a primelor sau cotizațiilor, fie la sarcina medie a cererilor de despăgubire pentru ultimele trei exerciții financiare. Cu toate acestea, în cazul întreprinderilor care asigură în special unul sau mai multe dintre riscurile de furtună, grindină, îngheț, ultimele șapte exerciții financiare se consideră perioada de referință pentru marja medie de cereri de despăgubire.

(3) Sub rezerva articolului 17, valoarea marjei de solvabilitate trebuie să fie egală cu cel mai mare dintre următoarele două rezultate:

primul rezultat (în raport cu primele):

— primele sau cotizațiile emise în afacerile directe, din timpul ultimului exercițiu, pentru toate exercițiile financiare, inclusiv auxiliare, se însumează;

— se adaugă valoarea primelor acceptate ca reasigurare din timpul ultimului exercițiu financiar;

— se deduce valoarea totală a primelor sau cotizațiilor anulate din timpul ultimului exercițiu, precum și valoarea totală a impozitelor și taxelor aferente primelor sau cotizațiilor cuprinse în sumă.

După repartizarea în două tranșe a valorii astfel obținute, prima ajungând până la 10 milioane de unități de cont, a doua cuprinzând surplusul, se calculează și se adaugă procente de 18 % și de 16 % din aceste tranșe.

Primul rezultat se obține multiplicând suma astfel calculată cu raportul existent, pentru ultimul exercițiu financiar, între valoarea cererilor de despăgubire rămase în sarcina întreprinderii după cedarea în reasigurare și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate fi, în nici un caz, mai mic de 50 %.

al doilea rezultat (în raport cu cererile de despăgubire):

— valorile cererilor de despăgubire plătite pentru afaceri directe, fără deducerea cererilor de despăgubire rămase în sarcina cesionarilor și retrocesionarilor, în timpul perioadelor menționate la alineatul (2), se însumează;

— se adaugă valoarea cererilor de despăgubire plătite în baza acceptărilor în reasigurare sau retrocesiune în timpul acelorași perioade;

— se adaugă valoarea provizioanelor sau rezervelor pentru plata cererilor de despăgubire, constituite la sfârșitul ultimului exercițiu, atât pentru afacerile directe, cât și pentru acceptările în reasigurare;

— se deduce valoarea pretențiilor încasate în timpul perioadelor menționate la alineatul (2);

— se deduce valoarea provizioanelor sau rezervelor pentru plata cererilor de despăgubire, constituite la începutul celui de-al doilea exercițiu financiar care precede ultimul exercițiu financiar inventariat, atât pentru afacerile directe, cât și pentru acceptările în reasigurare.

După ce s-a repartizat o treime sau o șeptime, în conformitate cu perioada de referință reținută în conformitate cu alineatul (2), din valoarea astfel obținută în două tranșe, prima ajungând până la 7 de milioane unități de cont și a doua cuprinzând surplusul, se calculează și se adaugă procente de 26 % și de 23 % din aceste tranșe.

Al doilea rezultat se obține multiplicând suma obținută cu raportul existent, pentru ultimul exercițiu, între valoarea cererilor de despăgubire rămase în sarcina întreprinderii după cedarea în reasigurare și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate fi, în nici un caz, mai mic de 50 %.

(4) Procentele aplicabile tranșelor prevăzute la alineatul (3) se reduc la o treime, în ceea ce privește asigurarea de sănătate administrată după o tehnică asemănătoare celei a asigurării de viață, în cazul în care:

— primele percepute se calculează în baza tabelelor de morbiditate, în conformitate cu metodele matematice aplicate în domeniul asigurării;

— se constituie o rezervă de îmbătrânire;

— se percepe un supliment de primă, pentru constituirea unei marje de siguranță a unei sume corespunzătoare;

— asigurătorul poate anula contractul cel târziu înaintea scadenței celui de al treilea an de asigurare;

— contractul prevede posibilitatea măririi primelor sau reducerii prestațiilor, chiar pentru contractele în desfășurare.

(5) În cazul Lloyd's, unde calcularea primului rezultat în raport cu primele, menționat la alineatul (3), se efectuează pornind de la primele nete, acestea sunt multiplicate cu un procent forfetar a cărui valoare se stabilește anual și este determinată de autoritatea de control a sediului. Acest procent forfetar trebuie să fie calculat pornind de la elementele statistice cele mai recente privind, în special, comisioanele depuse.

Aceste elemente, precum și calculul relevant efectuat, se comunică autorităților de control al țărilor în care este stabilit Lloyd's.

Articolul 17

(1) O treime din marja de solvabilitate constituie fondul de garantare.

(2) (a) Cu toate acestea, fondul de garantare nu poate fi mai mic decât:

— 400 000 de unități de cont, în cazul în care toate sau unele dintre riscurile incluse în una dintre clasele de asigurare clasificate la punctul A din anexă, numerele 10, 11, 12, 13, 14 și 15 sunt acoperite;

— 300 000 de unități de cont, în cazul în care toate sau unele dintre riscurile incluse în una dintre clasele de asigurare clasificate la punctul A din anexă, numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 și 16 sunt acoperite,

— 200 000 de unități de cont, în cazul în care toate sau unele dintre riscurile incluse în una dintre clasele de asigurare clasificate la punctul A din anexă, numerele 9 și 17 sunt acoperite;

(b) în cazul în care activitatea întreprinderii cuprinde mai multe clase de asigurare sau mai multe riscuri, se ia în considerare numai clasa de asigurare sau riscul care solicită valoarea cea mai ridicată;

(c) fiecare stat membru poate prevedea reducerea cu un sfert a fondului de garantare minim pentru asociațiile mutuale și asociațiile de tip mutual.

Articolul 18

(1) Statele membre nu stabilesc nici o normă cu privire la alegerea activelor care le depășesc pe acelea reprezentând rezervele tehnice menționate la articolul 15.

(2) Sub rezerva articolului 15 alineatul (2), articolului 20 alineatele (1) și (3) și articolului 22 alineatul (1) ultimul paragraf, statele membre nu îngrădesc dreptul de a dispune liber de activele mobile și imobile care fac parte din patrimoniul întreprinderii autorizate.

Republica Federală Germania poate menține, cu toate acestea, până la coordonarea ulterioară a condițiilor de inițiere în activitatea de asigurare de viață și exercitarea sa, în ceea ce privește asigurarea de sănătate în înțelesul articolului 16 alineatul (4), restricțiile impuse liberei dispuneri a activelor, în măsura în care aceasta depinde de dreptul de a dispune liber de activele care acoperă rezervele matematice ale acordului unui „Treuhänder".

Până la adoptarea ulterioară a măsurilor de coordonare, Regatul Danemarcei poate menține în vigoare legislația care impune restricții dreptului de a dispune liber de valorile activelor constituite de întreprinderile de asigurări pentru a acoperi pensiile datorate în baza asigurării obligatorii contra accidentelor de muncă.

(3) Aceste dispoziții nu constituie o piedică pentru măsurile pe care statele membre, respectând reglementările țărilor de exploatare menționate la articolul 15 alineatul (2) și salvgardând interesele asiguraților, sunt abilitate să le ia în calitate de proprietari sau asociați ai întreprinderilor în cauză.

Articolul 19

(1) Fiecare stat membru impune fiecărei întreprinderi cu sediul social pe teritoriul său să îi prezinte anual un raport privind toate tipurile de operațiuni, situația financiară și solvabilitatea.

(2) Statele membre solicită întreprinderilor care își exercită activitatea pe teritoriul lor să furnizeze periodic documentele necesare pentru exercitarea controlului, precum și documentele statistice. Autoritățile de control competente își comunică documentele și informațiile utile exercitării controlului.

Articolul 20

(1) În cazul în care o întreprindere nu se conformează dispozițiilor prevăzute la articolul 15, autoritatea de control a statului în care aceasta își exercită activitatea poate interzice dreptul de a dispune liber de activele localizate în acest stat, după ce a informat autoritățile de control ale statului în care își are sediul social despre intenția sa.

(2) În vederea restabilirii situației financiare a unei întreprinderi a cărei marjă de solvabilitate nu mai atinge minimul prevăzut la articolul 16 alineatul (3), autoritatea de control din statul în care aceasta își are sediul social solicită un plan de redresare care trebuie supus aprobării sale.

(3) În cazul în care marja de solvabilitate nu atinge fondul de garantare definit la articolul 17, autoritatea de control din statul în care aceasta își are sediul social solicită întreprinderii un plan de finanțare pe termen scurt, care trebuie supus aprobării sale.

În plus, aceasta poate restrânge sau interzice dreptul de a dispune liber de activele întreprinderii. Aceasta informează autoritățile statelor membre pe teritoriul cărora această întreprindere este autorizată despre măsurile luate, iar respectivele autorități iau aceleași dispoziții, la cererea sa.

(4) În cazurile prevăzute în alineatele (1) și (3), autoritățile de control competente pot lua, în plus, orice măsură necesară salvgardării intereselor asiguraților.

(5) Autoritățile de control din statele membre pe teritoriul cărora întreprinderea în cauză este autorizată colaborează pentru punerea în aplicare a măsurilor menționate la alineatele (1)-(4).

Articolul 21

(1) Fiecare stat membru permite întreprinderilor să transfere o parte sau întregul lor portofoliu de contracte, în cazul în care cesionarul posedă marja de solvabilitate necesară, luând în considerare transferul.

Autoritățile de control interesate se consultă înainte de a autoriza acest transfer.

(2) Odată aprobat de autoritatea de control competentă, acest transfer afectează direct asigurații interesați.

Secțiunea C: Retragerea autorizației

Articolul 22

(1) Autorizația acordată de autoritatea competentă a statului membru pe teritoriul căruia își are sediul social poate fi retrasă întreprinderii de către această autoritate, în cazul în care întreprinderea:

(a) nu mai satisface condițiile de acces;

(b) nu a putut realiza, în termenele acordate, măsurile prevăzute prin planul de redresare sau de finanțare menționat la articolul 20;

(c) se sustrage, în mod grav, obligațiilor care îi revin în temeiul reglementărilor de drept intern.

În cazul retragerii autorizației, autoritatea de control din statul în care se află sediul social informează în acest sens autoritățile de control din celelalte state membre în care întreprinderea este autorizată; acestea trebuie să procedeze, de asemenea, la retragerea autorizației lor. Cu ajutorul acestor autorități, autoritatea de control ia orice măsură necesară salvgardării intereselor asiguraților, în special restrângerea dreptului de a dispune liber de activele întreprinderii, dacă o astfel de măsură nu a fost deja aplicată în conformitate cu dispozițiile articolului 20 alineatele (1) și (3) al doilea paragraf.

(2) Autorizația acordată agențiilor sau sucursalelor întreprinderilor cu sediul social într-un alt stat membru poate fi retrasă dacă agenția sau sucursala:

(a) nu mai satisface condițiile de acces,

(b) se sustrage, în mod grav, obligațiilor care îi revin în temeiul reglementărilor statului unde își exercită activitatea, în special în ceea ce privește constituirea rezervelor tehnice definite la articolul 15.

Înainte de a proceda la retragerea autorizației, autoritățile de control din statul în care se exercită activitatea consultă autoritatea de control din statul în care se află sediul social al întreprinderii. În cazul în care acestea estimează că este necesară suspendarea activității acestor agenții sau sucursale înaintea încheierii acestei consultări, informează imediat autoritatea din țara în care se află sediul social.

(3) Orice decizie de retragere a unei autorizații sau de suspendare a activității trebuie să fie motivată și comunicată întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru reglementează dreptul la o cale de atac în fața instanței împotriva unei asemenea decizii.

Titlul III – Reguli aplicabile agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității și aparținând întreprinderilor al căror sediu social este situat în afara Comunității

Articolul 23

(1) Fiecare stat membru permite accesul pe teritoriul său a activității menționate la articolul 1, pentru orice întreprindere cu sediul social în afara Comunității, sub condiția emiterii unei autorizații administrative.

(2) Un stat membru poate acorda o autorizație în cazul în care întreprinderea îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

(a) să fie autorizată să practice operațiunile de asigurare, în temeiul legislației interne de care aceasta depinde;

(b) să creeze o agenție sau o sucursală pe teritoriul acestui stat membru;

(c) să se angajeze să stabilească la sediul agenției sau sucursalei o contabilitate corespunzătoare activității pe care o exercită, precum și să țină toate documentele referitoare la activitatea sa;

(d) să desemneze un mandatar general, care trebuie autorizat de autoritatea competentă;

(e) să dispună, în țara de exploatare, de active pentru o valoare cel puțin egală cu jumătate din minimumul prescris la articolul 17 alineatul (2) pentru fondul de garantare și să depună un sfert din acest minimum, cu titlu de garanție;

(f) să se angajeze să posede o marjă de solvabilitate în conformitate cu articolul 25;

(g) să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 11 alineatele (1) și (2).

Articolul 24

Statele membre solicită întreprinderilor să constituie rezerve tehnice suficiente, corespunzătoare angajamentelor contractate pe teritoriul lor. Statele membre se asigură că agenția sau sucursala a constituit contrapartida acestor rezerve tehnice, cu ajutorul activelor echivalente și, în măsura stabilită de stat, congruente.

Legislația statelor membre se aplică pentru calcularea rezervelor tehnice, stabilirea categoriilor de investiții și evaluarea activelor.

Statul membru în cauză impune ca activele care constituie contrapartida rezervelor tehnice să fie localizate pe teritoriul său. Cu toate acestea, articolul 15 alineatul (3) se aplică.

Articolul 25

(1) Fiecare stat membru solicită agențiilor sau sucursalelor create pe teritoriul său să dispună de o marjă de solvabilitate constituită din active libere de orice angajament previzibil, cu deducerea elementelor necorporale. Marja se calculează în conformitate cu articolul 16 alineatul (3). Cu toate acestea, pentru calcularea acestei marje, numai primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire

rezultate din operațiunile realizate de agenție sau sucursală sunt luate în considerare.

(2) O treime din marja de solvabilitate constituie fondul de garantare. Acest fond de garantare nu poate fi mai mic decât jumătate din minimumul prevăzut la articolul 17 alineatul (2). Garanția inițială depusă în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) litera (e) seia în considerare în constituirea fondului de garantare.

(3) Activele care reprezintă marja de solvabilitate trebuie să fie localizate în interiorul statului de exploatare, până la valoarea fondului de garantare și, pentru surplus, în interiorul Comunității.

Articolul 26

(1) Orice întreprindere care, după ce a obținut autorizația unui stat membru, obține autorizația unuia sau mai multor alte state membre pentru a constitui alte agenții sau sucursale, poate solicita una sau mai multe dintre următoarele facilități:

(a) ca marja de solvabilitate menționată la articolul 25 să fie calculată în funcție de activitatea globală pe care aceasta o exercită în interiorul Comunității; în acest caz, sunt luate în considerare primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire rezultate din operațiunile realizate în ansamblul agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității;

(b) să fie exonerate de obligația prevăzută la articolul 23 alineatul (2) litera (e), de depunere, în mod egal în aceste state, a garanției solicitate;

(c) ca activele care reprezintă contrapartida fondului de garantare să fie localizate în oricare dintre statele membre în care aceasta își exercită activitatea.

(2) În cazul în care cel puțin două state membre în cauză aprobă, în tot sau în parte, solicitarea întreprinderii, autoritatea competentă din statul membru pe teritoriul căruia funcționează cea mai veche întreprindere a solicitantului verifică starea de solvabilitate a acestei întreprinderi pentru ansamblul activităților sale exercitate în interiorul statelor membre care au aprobat această solicitare. Cu toate acestea, la solicitarea întreprinderii și cu acordul unanim al statelor membre interesate, această verificare se poate efectua de către autoritatea competentă a unui alt stat membru. Autoritatea care efectuează verificarea obține, în acest scop, informațiile necesare de la celelalte state membre pentru agențiile sau sucursalele stabilite pe teritoriul acestora.

(3) Avantajele acordate prin prezentul articol pot fi retrase, la inițiativa unuia sau a mai multor state membre în cauză.

Articolul 27

Dispozițiile articolelor 19 și 20 se aplică în egală măsură agențiilor și sucursalelor întreprinderilor cărora li se aplică prezentul titlu.

În ceea ce privește aplicarea articolului 20, autoritatea de control a celei mai vechi întreprinderi sau cea care efectuează în locul acesteia verificarea solvabilității globale a acestor agenții sau sucursale se asimilează autorității statului pe teritoriul căruia se află sediul social al întreprinderii comunitare.

Articolul 28

În cazul retragerii autorizației de către autoritatea menționată la articolul 26 alineatul (2), aceasta informează în acest sens autoritățile de control ale celorlalte state membre în care întreprinderea își exercită activitatea, care iau măsurile corespunzătoare. În cazul în care decizia de retragere este motivată prin insuficiența solvabilității globale, astfel cum este stabilită de către statele membre care au aprobat solicitarea menționată la articolul 26, statele membre care și-au dat acest acord procedează, de asemenea, la retragerea autorizației lor.

Articolul 29

Comunitatea poate conveni, prin intermediul acordurilor încheiate în temeiul tratatului cu una sau mai multe țări terțe, asupra aplicării dispozițiilor diferite de cele stipulate în prezentul titlu, în vederea asigurării, în condiții de reciprocitate, a unei protecții adecvate a persoanelor asigurate din statele membre.

Titlul IV – Dispoziții tranzitorii și diverse

Articolul 30

(1) Statele membre acordă întreprinderilor menționate la titlul II și care, în momentul intrării în vigoare a măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive, practică pe teritoriul lor una sau mai multe dintre clasele de asigurare menționate la articolul 1, un termen de cinci ani de la data notificării prezentei directive, pentru a se conforma condițiilor din articolele 16 și 17.

(2) În plus, statele membre:

(a) pot acorda întreprinderilor menționate la alineatul (1) și care, la expirarea termenului de cinci ani, nu au constituit integral marja de solvabilitate, un termen suplimentar, care nu poate depăși doi ani, cu condiția ca, în conformitate cu articolul 20,

aceste întreprinderi să supună aprobării autorității de control măsurile pe care își propun să le ia în acest sens;

(b) pot exonera întreprinderile menționate la alineatul (1) și care, la expirarea termenului de cinci ani, nu ating un nivel al încasărilor anuale de prime sau cotizații egal cu de șase ori fondul de garantare minim menționat la articolul 17 alineatul (2), de obligația de a constitui acest fond înainte de sfârșitul exercițiului financiar pentru care primele sau cotizațiile vor atinge de șase ori acest fond de garantare minim. În analizarea rezultatelor examinării prevăzute la articolul 33, Consiliul decide în unanimitate, la propunerea Comisiei, momentul în care statele membre trebuie să elimine această exonerare.

(3) Întreprinderile care doresc să își extindă activitatea în înțelesul articolului 8 alineatul (2) sau al articolului 10 nu pot face acest lucru fără a se conforma de îndată normelor prezentei directive. Cu toate acestea, întreprinderile menționate la alineatul (2) litera (b) și care, în interiorul teritoriului național, își extind activitatea în alte branșe sau în alte părți ale acestui teritoriu, pot fi exonerate, termen de zece ani de la notificarea directivei, de obligația de constituire a fondului de garantare minim, menționat la articolul 17 alineatul (2).

(4) O întreprindere care are altă formă decât aceea indicată la articolul 8 poate continua să își exercite actuala activitate, timp de trei ani de la notificarea directivei, sub forma juridică pe care o are în momentul acestei notificări. Întreprinderile constituite în Regatul Unit „*by Royal Charter*" sau „*by private Act*" sau „*by special public Act*" își pot menține activitățile sub forma actuală pentru o perioadă nedeterminată.

Întreprinderile din Belgia care practică, în conformitate cu obiectul lor de activitate, împrumuturile ipotecare prin intervenție sau efectuează operațiuni de economisire în conformitate cu punctul 4 din articolul 15 din dispozițiile privind controlul caselor de economii private, coordonate prin „*arrêté royal*" din 23 iunie 1967, pot continua să desfășoare astfel de activități termen de trei ani de la notificarea prezentei directive.

Statele membre în cauză întocmesc lista acestor întreprinderi și o comunică celorlalte state membre și Comisiei.

(5) La cererea întreprinderilor care îndeplinesc condițiile de la articolele 15, 16 și 17, statele membre elimină măsurile restrictive cum sunt cele privind ipotecile, depozitele sau garanțiile constituite în temeiul reglementării actuale.

Articolul 31

Statele membre acordă agențiilor și sucursalelor menționate la titlul III și care, în momentul intrării în vigoare a măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive, activează în una sau mai multe clase de asigurare menționate la articolul 1 și nu își extind activitatea în înțelesul articolului 10 alineatul (2), un termen de maximum cinci ani de la notificarea prezentei directive pentru a se conforma condițiilor articolului 25.

Articolul 32

Pe durata unei perioade care se încheie la intrarea în vigoare a unui acord încheiat cu o țară terță în conformitate cu articolul 29 și cel mai târziu la expirarea termenului de patru ani de la notificarea prezentei directive, fiecare stat membru poate menține, în favoarea întreprinderilor din această țară stabilite pe teritoriul său, regimul aplicabil acestora la 1 ianuarie 1973 în ceea ce privește congruența și localizarea rezervelor tehnice, cu condiția de a informa în acest sens celelalte state membre și Comisia, precum și de a nu depăși limitele de flexibilizare acordate în temeiul articolului 15 alineatul (2) întreprinderilor statelor membre stabilite pe teritoriul său.

Titlul V – Dispoziții finale

Articolul 33

Comisia și autoritățile competente ale statelor membre cooperează strâns în vederea facilitării controlului asupra asigurării directe în interiorul Comunității și a examinării dificultăților care pot apărea în aplicarea prezentei directive.

Articolul 34

(1) Comisia prezintă Consiliului, în termen de șase ani de la notificarea prezentei directive, un raport privind efectele cerințelor financiare stabilite de prezenta directivă asupra situației piețelor de asigurare din statele membre.

(2) În cazul în care este necesar, Comisia prezintă Consiliului rapoarte interimare înainte de încheierea perioadei tranzitorii prevăzute la articolul 30 alineatul (1).

Articolul 35

Statele membre își modifică dispozițiile de drept intern în conformitate cu prezenta directivă în termen de optsprezece luni de la data notificării și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Dispozițiile astfel modificate sunt, sub rezerva articolelor 30, 31 și 32, aplicate în termen de treizeci de luni de la data notificării.

Articolul 36

După notificarea prezentei directive, Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele actelor cu putere de lege și actelor administrative pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 37

Anexa face parte integrantă din prezenta directivă.

Articolul 38

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 24 iulie 1973.

Pentru Consiliu

Președintele

I. NØRGAARD

ANEXĂ

A. **Clasificarea riscurilor pe clase de asigurare**

1. *Accidente* (inclusiv accidentele de muncă și bolile profesionale)

   — despăgubiri financiare forfetare;

   — despăgubiri în natură;

   — despăgubiri mixte;

   — persoane transportate.

2. *Boală*

   — despăgubiri financiare forfetare;

   — despăgubiri în natură;

   — despăgubiri mixte.

3. *Vehicule terestre* (altele decât feroviare)

   Orice daună survenită la:

   — autovehicule terestre;

   — vehicule terestre, altele decât autovehiculele.

4. *Vehicule feroviare*

   Orice daună survenită la vehiculele feroviare.

5. *Vehicule aeriene*

   Orice daună survenită la vehiculele aeriene.

6. *Vehicule maritime, lacustre și fluviale*

   Orice daună survenită la:

   — vehicule fluviale;

   — vehicule lacustre;

   — vehicule maritime.

7. *Mărfuri transportate* (inclusiv mărfurile, bagajele și orice alte bunuri)

   Orice daună suferită de mărfuri transportate sau bagaje, indiferent de mijlocul de transport.

8. *Incendiu și elemente naturale*

   Orice daună suferită de bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 și 7), cauzată de:

   — incendiu;

   — explozie;

   — furtună;

   — alte elemente naturale cu excepția furtunii;

   — energie nucleară;

   — surpare de teren.

9. *Alte daune ale bunurilor*

Orice pagubă suferită de bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 și 7), în cazul în care această daună este provocată de grindină sau îngheț, ca și de orice eveniment, de exemplu zborul, altul decât cele prevăzute la punctul 8.

10. *Răspundere civilă pentru autovehicule terestre*

Orice responsabilitate rezultată din folosirea autovehiculelor terestre (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

11. *Răspundere civilă pentru vehicule aeriene*

Orice responsabilitate rezultată din folosirea vehiculelor aeriene (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

12. *Răspundere civilă pentru vehicule maritime, lacustre și fluviale*

Orice responsabilitate rezultată din folosirea vehiculelor fluviale, lacustre și maritime (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

13. *Răspundere civilă generală*

Orice responsabilitate, alta decât cele menționate la numerele 10, 11 și 12.

14. *Credit*

— insolvabilitate generală;

— credit la export;

— vânzare în rate;

— credit ipotecar;

— credit agricol.

15. *Garanție*

— garanție (directă);

— garanție (indirectă).

16. *Pierderi financiare diverse*

— riscuri de șomaj;

— insuficiența veniturilor (generale);

— condiții meteorologice nefavorabile;

— pierderi de beneficii;

— persistența cheltuielilor generale;

— cheltuieli comerciale neprevăzute;

— deprecierea valorii de piață;

— deprecierea rentei sau a veniturilor;

— pierderi comerciale indirecte, altele decât cele menționate anterior;

— pierderi financiare (necomerciale);

— alte pierderi financiare.

17. *Protecție juridică*

Protecție juridică

Riscurile cuprinse într-o clasă de asigurare nu pot fi clasificate într-o altă clasă de asigurare, cu excepția cazului menționat la punctul C.

B: **Denumirea autorizației acordate simultan pentru mai multe clase de asigurare**

Atunci când autorizația vizează:

(a) clasele nr. 1 și 2, se acordă sub denumirea „Asigurare de accidente și boală”;

(b) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 3, 7 și 10, se acordă sub denumirea „Asigurare auto”;

(c) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 4, 6, 7 și 12, se acordă sub denumirea „Asigurare maritimă și de transport”;

(d) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 5, 7 și 11, se acordă sub denumirea „Asigurare de aviație”;

(e) clasele nr. 8 și 9, se acordă sub denumirea „Asigurare de incendii și alte daune ale bunurilor”;

(f) clasele nr. 10, 11, 12 și 13, se acordă sub denumirea „Asigurare de răspundere civilă”;

(g) clasele nr. 14 și 15, se acordă sub denumirea „Asigurare de credit și garanții”;

(h) toate clasele, se acordă denumirea aleasă de statul membru interesat, care va fi comunicată celorlalte state membre și Comisiei.

C. **Riscuri auxiliare**

Întreprinderea care obține autorizația pentru un risc principal dintr-o clasă de asigurare sau dintr-o grupă de clase de asigurare poate garanta și riscurile cuprinse într-o altă clasă de asigurare, fără a fi necesară autorizația pentru aceste riscuri, în cazul în care acestea:

— sunt legate de riscul principal;

— privesc obiectul care se află sub incidența riscului principal și

— sunt garantate prin contractul care reglementează riscul principal.

Cu toate acestea, riscurile cuprinse în clasele 14 și 15 prevăzute la punctul A nu pot fi considerate drept riscuri auxiliare pentru alte clase de asigurare.